

disse Søforhør, som skulle optages i de i Paragraffen nævnte 6 Tilfælde, kun skulle optages under den Forudsætning, at det funde antages, at der var paadraget et Strafsansvar for vedkommende efter den danske Lovgivning, idet vi have ment, at hvis der ikke er paadraget et saadant Strafsansvar, er der maaste mindre Grund til at optage et Søforhør; vi have dernæst ment, at Bestemmelsen om, at der skal optages Søforhør „i Sammenhæng med Søforklaringen“ vil volde Uansælgeligheder i det praktiske Liv. Derfor har Mindretallet her tilladt sig at foreslaa, at vi vende tilbage til de tidligere Bestemmelser, saaledes som de have været foreslaaede, og saaledes som de have været vedtagne af Landstinget. — Til § 9 er der stillet et Vædringsforslag, som i og for sig kun er en Redaktionsændring, dog med Undtagelse af, at Bestemmelsen nu ogsaa omfatter det Tilfælde, at en Lods er bleven frakendt Retten til at gøre Tjeneste i denne Egenstabs, idet vi mene, at den samme Regel, som gælder for Skipperen og Styrmanden eller Maskinmesteren, ogsaa nok maatte kunne gælde for en Lods, saaledes at disse Mænd altsaa i disse Tilfælde, hvor det gælder deres hele Eksistens, kunne saa Sagen paakendt af Sø- og Handelsretten efter Overprøvhedens Indstilling. — I § 13 have vi foreslaaet den lille Vædring, at der foran Ordet „Skibe“ indstyttes Ordet „danske“, idet det vel ogsaa er Mening, at den Behørighed, som tilskrives mindre Skibe, kun gælder danske Skibe og ikke fremmede Skibe. — Vædringsforslagene under Nr. 25 og 26 ere paa en vis Maade ogsaa Redaktionsændringer, idet der nemlig maatte findes en Bestemmelse til om, at Loven for Færvernes Vedkommende ikke kunde gøres ubetinget gældende, men at det maatte kunne ske, naar der ved kongelig Anordning er foretaget de Lempelser, som ere nødvendige. Men vi have tillige ment, at det var rettest her i denne Lov at bruge akkurat de samme Udtryk, som benyttes i Søloven, og dette har da medført, at Bestemmelsen i den nuværende § 14 om Krigsskibe bliver en Paragraf for sig selv; tillige have vi anset det for rettest ikke at optage Bestemmelsen om Lovens tilbagevirkende Kraft, altsaa at udelade det sidste Stykke, der nu findes i § 14, idet vi have fundet det rigtigst at overlade til Domstolene at afgøre i hvert enkelt Tilfælde, om Sagen skal bedømmes efter den nu gældende eller efter den tidligere gældende Ret. Med disse Vædringer skal jeg altsaa tillade mig at anbefale det høje King at vedtage Loven.

Der er af et Medlem her i Salen, det ærede 4de Medlem for første Kreds (D. Hansen) stillet enkelte Vædringsforslag, men jeg skal først afvente den Motivering, som fra den Side maatte fremkomme, inden jeg nærmere udtaler mig herom.

Grundten: Som ærede Medlemmer ville have bemærket af Betænkningen, har jeg tilladt mig som Mindretal i Udvalget at stille et Vædringsforslag til Lovforslagets § 5, og jeg skal ganske kort her tillade mig at fremkomme med de Grunde, som jeg har haft til at stille dette Vædringsforslag. Disse Grunde ere dels af principiel og dels af praktisk Natur. Principielt mener jeg, at naar Staten paalægger sine Borgere et Hverv, som Borgere skulle udføre, hvad enten de derved tilsidesætte deres egne private Interesser eller ej, saa maa det være Statens Pligt ogsaa at yde de paagældende Borgere et Vædring for det Arbejde, de derved komme til at udføre. Men ogsaa bortset herfra mener jeg, det har saa stor Betydning for selve den Maade, hvorpaa et saadant Hverv ønskes udført, og Maaden, hvorpaa det kan blive udført, at der ydes et Vædring for Udførelsen. Naar et saadant Hverv skal udføres, uden at der gives et Vædring derfor, saa frygter jeg meget for, at man ved Besættelsen af en saadan Post nærmest vil tage Hensyn til, hvem der er i Stand til at udføre den uden derved at komme til at lide noget Skaar i sit Erhverv eller ogsaa, selv om han kommer til at lide et saadant Skaar, at hans økonomiske Forhold da ere af den Natur, at han kan taale at bære Tabet. Man udsætter sig dernæst efter min Formenting let for, naar den Slags Hensyn skulle tages, at den dygtige, den virkelig kyndige Mand maaste derved vil blive forbigaaet, og man vil maaste til Udførelsen af Hvervet komme til at bestikke Folk, der ganske vist baade ere kyndige og ogsaa bestide en vis Grad af Dygtighed, men som dog maaste alligevel ikke ere i den Grad dygtige og kyndige som de, man kunde saa, hvis man ikke var nødt til at tage Hensyn til vedkommendes økonomiske Stilling, og da det efter min Mening absolut ene og alene kommer an paa at saa dygtige og kyndige Folk til at udføre det Hverv, her er Tale om, mener jeg, at der af denne Grund maa ydes dem et Vædring for dette Hvervs Udførelse. Nu kan der ganske vist henvises til, at et lignende Hverv bliver udført her i København uden Vædring, men i den Henseende tror jeg, at Forholdene i København og i Provinserne ere væsentlig forskellige. Der er her i København mange, som have